

Ons christendom beschaamd door heidenen.

<https://hdl.handle.net/1874/351155>

gec.
5
ONS CHRISTENDOM

BESCHAAMD

DOOR

HEIDENEN.

Achtste Druk.

Te ROTTERDAM;
bij NICOLAAS CORNEL,

Drukker van Neêrlandsch Zendeling-Genootschap.

1850.

N^o. V.

Kerkelijk Goedgekeurd bij de E. Clas-
sis van Haarlem, in December 1804.

VOORBERIGT.

*Gecommitteerden bij het Neder-
landsch Zendeling-Genootschap, tot
het opstellen, verzamelen en uitgeven
van kleine Stukjes, ter bevordering
van Evangelische kennis en Godzalig-
heid, ook bij mingeoefenden; namelijk*
R. J. VAN DER MEULEN, B. VAN
MARKEN, J. CLARISSE, A. L. M. Phil.
en Theol. Doct. en Prof., A. DE VRIES,
L. EGELING, J. C. VORSTMAN *en*
* R.

R. ADRIANI, *Predikanten te Amsterdam, te Hoorn, te Leiden en te Rotterdam, overeenkomstig hun Ambt en Beroeping, dat oogmerk gaarne willende bevorderen, en in uitzigt op des Heeren medewerkenden zegen, bieden het nevensgaande Stukje hunnen Landgenooten aan; erkennende intusschen geene Uitgave voor echt, dan welke door eenen hunner, of door den Drukker dezes, onderteekend is.*

J. Corneel

ONS CHRISTENDOM

BESCHAAMD

DOOR

HEIDENEN.

EEN WOORD VOOR ONNADENKENDE
EUANGELIEHOORDERS.

Hoe zouden wij ons verblijden, als de volgende Bladen, die ons bericht geven van den gevoeligen indruk, welken de prediking van het Euangelie onder de Heidenen in *Zuid Afrika* (a) op eenige harten maakte, en van de

(a) Het is genoeg bekend, dat eene Zending om het Euangelie te verkondigen onder de Heidenen, in het Zuiden van *Afrika*, Noordwaarts van *Cabo de Goede Hoop* gelegen, bijzonder die van den Eerw. Heer *Kicherer*, aldaar van gezegende vrucht is geweest. De overkomst van dien waardigen Zending en drie van de onder zijne dienst toegebragte Hottentotten, een Man en twee Vrouwen, heeft onder ons, zoo wel als in *Engeland*, velen de aangename en opwekkende gelegenheid gegeven, om dat uit hunnen eigenen mond te hooren. De hier volgende Berigten

de hartelijkheid, vrijmoedigheid en ernst, waarmede zij, bij hun jongst verblijf in *Engeland*, voor eene talrijke menigte, daar van opening gaven, ook in ons Vaderland tot zegen waren!

Zij zijn uit Engelsche geloofwaardige papieren vertaald, en gaven reeds aan vele opregte Christenen een erkennend gevoel van de grootheid der Genade van God, aan die van Hem, zoo verre in onkunde en ongevoeligheid, verwijderde menschen, en waren reeds velen tot zegen. Hope op meerder vrucht doet ze ons in onze Taal uitgeven, vooral die zucht onzer zielen, dat zij ook dienen mogten tot beschamende opwekking van velen onzer zoo genoemde Christenen, die, onder het aanhoudend genot eener duidelijke Euangelieprediking, geheel onaantrekkelijk voortleven, zich over hunne eeuwige behoudenis niet bekommeren, en het grootste geschenk, hetwelk God hun immer geven kon, den dierbaren Verlosser, zoo ondankverbaar werpen.

Och! dat God dit gave! Het is, ten minste

behelzen hunne antwoorden, zoo wel als die van hunnen Leeraar, nopens hen en het werk Gods in die genoemde streken, op gedaane onderyragingen in *London*, zoo in het openbaar, als in het bijzonder, vertaald uit onderscheidene *Evangelical Magazin's* van 1803.

ste onder opzien tot zijne medewerking, dat wij aan de zulken, ja aan U, onnadenkend Euangeliehoorder! allermeest deze Bladen toewijden.

Inderdaad, het Voorregt, dat wij genieten, om het Woord der Zaligheid reeds zoo lang, zoo gezet, zoo duidelijk, te mogen hooren verkondigen, is onuitsprekelijk groot — zoo groot, dat wij het nooit naar waarde erkennen kunnen. Zoo dikwerf het gepredikt wordt, ontvangen wij eene boodschap, voor ons van de grootste aangelegenheid — die geene mindere bedoeling heeft dan onze behoudenis voor de Eeuwigheid — eene boodschap van Vergeving onzer zonden, op de Verzoening door het Lijden en de Gehoorzaamheid van Jesus Christus, Gods eigen Zoon, aangebragt — eene Boodschap, die ons gebragt wordt ten einde wij, door eene dankbare omhelzing van dezelve, ons tot God zouden laten terug brengen in bekeering.

Hoe komt het toch, dat eene boodschap van dat aanbelang U niet meer treft? Mogen wij U eene der voornaamste oorzaken noemen? *Gebrek aan nadenken.* — *Nadenken?* Ja — Gij verstaat dit mogelijk niet. Gij kent ondertusschen wel menschen, die door losheid van levenswijze hun Beroep verzuimen, hun Huisgezin verwaarloozen en voor hun eigen tijdelijk belang niet zorgen — die

dus nooit eens *nadenken*: wat moet er loch van mij, van de mijnen, van het mijne worden? maar die leven, als of dit hun niet aanging — als of zij nooit eenige verwijting hiervan in hun Geweten te verwachten hadden — als of zij nooit hier voor God en menschen zich bestraffenswaardig stelden. Juist hetgeen die loszinnigen zijn met opzigt tot hun *Tijdelijk* belang, dat zijn wij ook met opzigt tot ons *Eeuwig* belang, zoo lang wij over het gewigtige dier Boodschap, die ons, ter verlossing van de zonde, van God zelf gebragt wordt, ons niet bekommeren, — zoo lang wij niet vragen leeren: wordt ook die Boodschap *aan mij* gebragt? van wie? waar toe? zoo lang wij niet gevoelen, dat die *ons*, ook *ons*, raakt, dat God uit Liefde ook *ons* die brengen laat, ten einde wij uit onze zorgeloosheid ontwaken zouden, en niet meer voor ons Ligchaam, voor de Aarde alleen, maar ook eens voor onze Ziel en voor den Hemel zouden leeren leven — in één woord, zoo lang wij niet *nadenken*. En oeh! wierd dit, door het lezen der volgende Bladen, eens bij U verwekt!

Gij kunt er uit zien ten minste, hoe de verkondiging van het Euangelie, zoo als God ons daarmede verwaardigd heeft, een der grootste Geschenken is, die Hij ons immer geven kon. Als gij hier leest, wat verandering

ring liet hij de Heidenen heeft te weeg gebracht, vooral wat troost, wat zielenrust, wat gemoedigheid bij het inwachten van den Dood, zoudt gij dan wel nalaten kunnen te denken: wat zijn die menschen *gelukkig* geworden? Nu, tot dat eigen geluk wil God ook U brengen, door geloof aan dat Woord der Genade, waarmede Hij U al zoo lang opgezocht heeft. En kon er dan wel een grooter Voorregt zijn, dan dit? Hoe meer gij althans bij het lezen dezer Berigten overtuigd wordt van het *Geluk* dezer menschen, hoe meer gij U, met zoo vele Liefhebbers van den Heer Jesus in ons Vadeland, bedroeven zult, dat men van die ongelukkige Heidenen en de redding hunner zielen niet veel eerder en veel meerder werk gemaakt heeft — hoe minder gij U verwonderen zult dat er nu zoo veel voor gebeden en over geschreven wordt — maar ook, hoe hooger gij het schatten zult, dat al zoo lang, zoo gemakkelijk U de gelegenheid gegeven is, om tot diezelve bron van ware en eeuwige vertroosting te geraken.

Maar ziet er dan ten 2de ook uwe onverantwortelijkheid uit, tegen de toekomst van onzen Heer Jesus Christus, als gij er dien prijs niet op stelt, dien gij op dat woord der prediking stellen moest, en, of ook door verzuim van dezelve bij te wonen,

of althans door ongevoeligheid voor hetzelfde en ongeloof er geen gebruik van maakt. Gij hoort het hier van deze Heidenen, hoe gevoelig zij daarop zijn — welken indruk het op hen maakte, dat zoo velen onder het Christendom ondankbaar zijn voor die Genade Gods — hoe hunne Natie eens tegen de zulken in het Oordeel zal getuigen! Och! diende het voor velen tot beschaming en eenen tijdigen inkeer tot zich zelyen! Hartroerend is het, zich te vertegenwoordigen, uit het spreken dezer menschen, wat het eens zijn zal, als naar Jesus voorspelling Matth. 12: 41 *de Mannen van Ninivé zullen opstaan in het Oordeel met dit geslachte en hetzelfde veroordeelen zullen.*

Leest het, *ten 3de*, ook met die dankbare waarneming, hoe voor de Goddelijke Genade, voor de Liefde des Zaligmakers en de kracht des H. Geestes, geene menschen te vervreemd van God, te onkundig, te ongeschikt zijn. Als wij ooit eene proef willen hebben, dat het Euangelie een woord van Vrede is, niet alleen voor die genen, die nabij, maar ook die verre zijn — dat de Heiland van zondaren in zijne noodiging tot behoudenis niemand uitsluit; maar die uitstrekt tot het einde der Aarde zelfs, en dat de kracht des H. Geestes toereikend is, om den blindsten te verlichten — dan kunnen wij ze hier

vin-

vinden. — En waarom geeft God ons hier die proeve te lezen? — om daar uit te eender te kennen — ook *mijne* onwaardigheid, ook *mijne* ongeschiktheid behoeft geen hinderpaal te zijn tot mijne teregtbrenging! ook voor *mij* is de weg open! Jesus neemt Zondaars aan!

Maar zal het U dan *ten 4de* ook niet trefsen, wat men in dezen op het eenvoudig gebed, het vlugten tot Jesus en het vragen om dien Geest te wachten heeft? Niet te vergeefs zeide Hij Luc. 11: 13. *Indien gij, die boos zijt, weet uwen kinderen goede gaven te geven, hoe veel te meer zal de Hemelsche Vader den Heiligen Geest geven den genen, die Hem bidden?* Het is niet uit te drukken, wat welgevallen de Heer heeft in het eenvoudig Gebed en met welk eenen Zegen Hij dit dikwerf bekroond heeft. Zeker Heidensch Slaaf werd uit de West-Indien naar ons Vaderland overgebracht en door zijnen Heer aan zijne overige Dienstboden aanbevolen, ten einde zij hem in het spellen en lezen onderigten zouden; zijne onvatbaarheid was groot. Dit maakte hem moedeloos. Op zekeren tijd viel hij, met wieden in den Hof bezig zijnde, achter eene Hegge op zijne knieën en bad: *ó God! die in dit Land gediend wordt!* *ó! zoo gij de ware God zijt, och leer mij dan de Letters!* De Heer hoorde — hij

maakte binnen korten tijd onuitsprekelijke vorderingen, zelfs in het lezen van Gods Woord en God gaf nog meerder — Hij deed hem ook de kracht des Woords aan zijne Ziel ondervinden, zoodat hij tot zijnen Ouderdom eene eere van de Genade was. Gij vindt van die Eenvoudigheid des Gebeds en deszelfs gezegende vruchten ook hier bewijzen. Dienzelfden weg kunnen wij U niet te ernstig aanprijzen.

En och! dat gij dan, hetwelk wij U *vooral* willen doen opmerken, U tevens overtuigen liet, dat de echte en zielzaligende vrucht des Euangeliums ook bij U, zoo wel als bij deze Lieden uit het Heidendom, zijn moet eene geheele omzetting in de neigingen van uw hart en eene verlating van dien weg der verwijdering van Hem, waarop gij tot hier toe te zorgeloos voortleefdet! Dat is toch het echte Geloof aan de liefde van God — het echt gebruik maken van den geschonkenen Verlosser als wij door die Liefde gevoelig worden gemaakt en beschaamd over onze zonden, — bedroefd dat wij Hem niet eer, niet meer gediend hebben — en ons aan dien Zaligmaker, tot reiniging, zoo wel als vertroosting van onze harten, geheel, gedurig toevertrouwen, en zoo, elk in onzen kring, in ons beroep en bij alles, wat wij ondernemen, niet ons zelve maar den Heere te leven.

ven. Dan wordt het Euangelie regt gekend en omhelsd, als het aangenomen wordt met het Geloof, hetwelk werkzaam is in Goede Werken. Het is toch niet genoeg, zoo te kunnen spreken over het Christendom, als ge hier van deze menschen leest, maar ook *de kracht* dier zaken, die men bespreekt, op de harten, in zijn gedrag openbaar te maken, zoo als ook deze toegebragte Heidenen erkennen, dat hun lust, hunne keuze en (schoon onder strijd) ook hunne dagelijksche betrachting was, gelijk wij ook van den krachtadigen invloed des Goddelijken Geestes voor hen en alle toegebragten bidden, dat zij daarin dagelijks toenemen en, ook tot eene Blijvende beschaming van allen, die te zeer verflaauwen in den geestelijken strijd en te weinig in dien Wijnstok blijven, waarop wij in het Euangelie tot vrucht dragen geweest worden, alomme blijken geven mogen, dat Christus door het Geloof in hunne harten woont, en zij in de Liefde geworteld en gegrond zijn.

Wij eindigen deze Aanspraak met hartelijke verzuchting tot den Vader der lichten dat Hij zoo deze uitgave allezins nuttig make aan U en aan veler harten, om zijnes Zoons wil! Amen!

EERSTE ONDERVRAGING
 VAN DEN EERWAARDIGEN
KICHERER,
 EN DER DRIE HOTTENTOTTEN
 T E
 LONDON.

Maandag, 7 November 1803 was de Maand-
 lijksche Bedestond van het Zendeling Genoot-
 schap, te *London*, in de Schotsche Kerk in
 de Kanonstraat, en de Vergadering genoot
 een genoeg, dat zoo aangenaam als nieuw
 was. Na het eerste Gebed, door den Eer-
 waarden *Vos*, eertijds Leeraar te *Rodezand*
 in *Afrika*, werden, door den Secretaris, aan
 den tegenwoordig zijnden Zendeling *Kiche-*
rer, een Hollander voor Engelsch Genoot-
 schap arbeidende, en thans hier, verscheidene
 Vragen voorgesteld, betrekkelijk zijn werk
 aan de *Zak-Rivier*, 500 mijlen ten Noord-
 oosten van de *Kaap de Goede Hoop*. Zijne
 Antwoorden behelsden een algemeen verslag
 van den staat, in welken hij de Hottentot-
 ten van dat Land eerst gevonden had, —
 hun-

hunne Woestheid, — hunne geheele Onkunde van eenige Godsdienst en hunne ongemeene Traagheid en Morsigheid — vervolgens wegens de wijze, op welke hij getracht had hunne aandacht tot zich te trekken, en hen in de kennis van het Euangelie te onderwijzen; gelijk ook, welke gezegende vruchten de Heer genadiglijk op zijnen arbeid geschonken had; waarvan eenige treffende bijzonderheden werden opgegeven.

De Antwoorden van den Eerwaarden *Kicherer*, in gebrekkelijk Engelsch, werden van den Predikstoel herhaald. Voorts werden aan de drie Hottentotten, dicht bij, op eene plaats zittende, waar de Vergadering dezelve zien konde, door middel van den Heer *Kicherer* onderscheidene Vragen voorgesteld, en hunne Antwoorden op gelijke wijze medege-deeld. Deze Antwoorden waren ongemeen voldoende, en toonden, dat de arbeid van onzen waarden Broeder niet te vergeefs is geweest. De volgende zijn eenige der voorgestelde Vragen, van welke zij te voren den inhoud niet wisten, met het Hoofdzakelijke van hunne antwoorden, zijnde; bij afwisseling door de onderscheidene personen gegeven.

Wat wist gijlieden van God, eer de Zendingen kwamen?

Wij wisten geheel niets van Hem; Wij wisten niet, dat er een eenige God (a) was.

Wat dacht gij toen van U zelve?

Ik dacht, dat ik was gelijk een Beest, en dat, bij mijn sterven, het einde zoude wezen.

Wat hebt gij sedert geleerd omtrent U zelve?

Ik heb geleerd, dat ik een arm en boos schepsel ben.

Hoe is het mogelijk, dat zulk een boos schepsel in vriendschap met God kan gebragt worden?

Door het Bloed van Jesus Christus.

Maar waardoor zoude het Bloed (b) van Jesus Christus U in dien staat brengen?

Omdat het door den Vader was bepaald, dat Hij onze zonden moest dragen, en Hij is weder van den dood verrezen, om te bewijzen, dat zijn dood was aangenomen, zoodat God nu alle onze zonden vergeven wil om zijner wille.

Hebt gij eerst Christus gezocht, of, zocht Hij U?

o!

(a) Uit een verhaal van den Heer Kicherer blijkt, dat er wel bij sommige gelegenheden eenig bijgeloof, maar geen eigenlijk geloof was nopens het aanzijn van God.

(b) Het spreekt van zelve, en blijkt uit den samenhang, dat hier door het *Bloed*, het geheele Lijden en Sterven onzes Verlossers bedoeld wordt.

ó! Ik zoude Hem nooit gezocht hebben, indien Hij mij niet gezocht had!

Hebt gij den Heere Jesus Christus lief?

ó Ja! dat heb ik, maar niet half genoeg, Ik wensch Hem veel liever te hebben.

Is de Zonde hatelijk in uwe oogen?

Ja, ik haat dezelve in mijn hart, en, bij dat al, zondig ik alle dagen,

Hebt gij de Geboden van God lief?

Ja, ik bemin dezelve zeer in mijn hart, maar er is iets in mij, dat mij terug houdt, om dit te doen, gelijk ik wilde. Jesus Christus heeft zoo veel voor mij gedaan; het smart mij dat ik niet meer voor Hem kan doen.

Wat zijn nu uwe voornaamste begeerten?

Ik wensch mijn hart geheel aan Jesus Christus over te geven.

Zijt gij dankbaar aan het Zendeling-Genootschap, dat het Zendingen ook naar uw Land gezonden heeft?

Ik wensch God te danken, dat Hij hun hart daartoe geneigd heeft, en ik wilde het Genootschap nu ook wel danken; maar bij gebrek aan woorden, weet ik niet, hoe ik dat doen zal.

Denkt gij, dat Christus zijne Kinderen zal kastijden, wanneer zij Hem beleedigen? of zal Hij dezelve wegwerpen.

Hij zal hen kastijden, maar niet wegwerpen: Hij, die mij van alle Eeuwigheid beminde heeft, wist te voren, hoe slecht ik wezen

*zoude, maar dat heeft Hem niet verhin-
derd, mij lief te hebben, en het is nu on-
mogelijk, dat Hij zoude ophouden mij
lief te hebben. (a)*

Wat zult gij doen, wanneer gij weder
naar AFRIKA terug gaat?

*Ik zal al het Volk van mijn Land zeg-
gen, welk eene groote menigte Vrienden er
in Engeland zijn, die hen lief hebben, en
hoe veel zij voor hen bidden.*

Hebt gij iets te zeggen tot de onbekeerde
mensen, die in deze Vergadering zijn?

*Ja, ik zoude hun wenschen, dat zij onmid-
delijk naar Jesus henen liepen. Ó! het zoude
jammer zijn, dat zij, die alle dagen van
Christus hooren, Hem verzuimen zouden, en
dat, wanneer zij ons, arme Heidenen, die tot
Hem gevloeden zijn, in den Hemel zouden zien
toegelaten, zij zelve in de Hel zouden gestort
worden! Ó! dat zoude droevig jammer wezen!*

Vervolgens zongen de drie Hottentotten
een Hollandsch Lied op eene zeer aangename
wijze.

Het

(a) Men hebbe op te merken, dat hier geantwoord
werd door iemand, die, als boven betuigen konde,
de Zonde in zijn hart te haten en wiens zedelijke
verandering de vrucht van eene aan Christus verkre-
gene Geloofskennis was.

Het is ligter te bevatten, dan te beschrijven, welk een heilig genoeg eene groote Vergadering van Christenen vervulde, wanneer dezelve met de oogen zag, hoe *Moorenland* zich haastte, om de handen tot God uit te strekken, en hoe eenigen van het bruin Geslacht der Afrikanen den lof van onzen algemeenen Verlosser zingende aanhieven. De stem des lofs en der dankzegging was, inderdaad, ongemeen krachtig en vurig, toen de Vergadering het Gezang aanhief, «*Looft & God, van wien de zegen komt!*» en wij vertrouwen, dat den Heere eene opregt hartelijke hulde werd toegebracht, die dus den Heidenen de Bekeering ten Leven geschonken had.

De Hottentotten zijn niet op last der Directeuren naar Europa gebracht. De Heer *Kicherer*, eene gelegenheid gevonden hebbende, om wegens Huisselijke belangen een reisje naar HOLLAND te doen, wilde ook aan de begeerte dezer Afrikanen voldoen, die, met anderen van hunne medebekeerden, reeds zeer lang gewenscht hadden, vastelijk te weten, of de zaken, welke hun door de Zendingen geleerd werden, de algemeene gevoelens der Christenen van Europa waren, alzo hun dikwijls, door eenige Planters onder de Blanken, was gezegd, dat de Godsdienst, hun

hun door de Zendingen geleerd, niet dezelfde was die algemeen in Europa was, aangenomen. De Heer *Kicherer* oordeelde verder, dat het aan de Vrienden van het Euangelie, zoo in HOLLAND als in ENGELAND, ten hoogste aangenaam zoude wezen, eene proeve van de vruchten van zinnen arbeid te zien, waarin Hij gewisselijk zich niet bedrogen heeft. Wij vernemen, dat, toen hij zijn werk aan de *Zak-Rivier* begon, hij slechts *zesendertig* der Inboorlingen bijeen vond, daar het algemeen des Volks het land doorzwerft, als wilde Dieren op den roof uitgaande. Doch, onder zijn voorzigtig beleid, werden er omtrent *Zeshonderd* bij elkander gebragt, welke hem grootendeels zijn bijgebleven. Hij is onvermoeid geweest met hen te onderwijzen, en voor hen te prediken. Omtrent *driehonderd* zijn nu aanbidders van God, en hij heeft geen twijfel aan de wezeulijke Bekeering van omtrent *veertig* derzelve. Zelfs kleine Kinderen kunnen reeds aangename antwoorden geven, wegens hunne Christelijke hope. Het is, voorts der opmerking waardig, dat, bij de verlichting dezer menschen, ook eene groote verandering in hun uitwendig gedrag en voorkomen plaats heeft. Dus, terwijl het Euangelie hun een geestelijk Heil aanbrengt, wordt het ook het middel, om hen

te beschaven, of, gelijk wij zeggen mogen, hen tot *menschen* te maken, hetwelk den ijver tot de Zendingen ongemeen regtvaardigt. Wij mogen gewisselijk te dezen dage zeggen: Welke groote dingen heeft God gedaan!

TWEEDE ONDERVRAGING
 VAN DEN EERWAARDIGEN
KICHERER,
 EN DER DRIE HOTTENTOTTEN
 T E
L O N D O N .

Veertien dagen later, 21 November 1803, is in dezelfde Schotsche Kerk, waarschijnlijk om weder nog aan andere Hoorders te voldoen, op nieuw eene dergelijke, nog breedere, Ondervraging gehouden, waaruit het volgende, aanmerkelijk bekort, getrokken is.

Eerst deed de Eerwaardige *Nicol*, van den Predikstoel, eenige Vragen aan den Heer *Kicherer*, en wel de volgende.

MijnHeer! In welk gedeelte van *Afrika* hebt gij gearbeid?

Omtrent 500 Engelsche mijlen van de KAAPSTAD, aan de ZAKRIVIER, onder de wilde Hottentotten, Boschjesmannen genoemd, eene Plaats, waar geene Christen-Planters of Hollanders wonen.

Hoe lang zijt gij daar geweest?

Omtrent vier jaren.

Waarmede geneerden zich deze Menschen, toen gij onder hen kwaamt?

Zich geneeren? — Zij hadden niets. Zij leefden van Wild, waarop zij jagen. Zij aten Slangen en allerlei ontuig. Zij werken nooit en hebben er geen lust in. Wilde ik hen bij elkander hebben en houden, moest ik hun eten bezorgen. De Boeren hadden ons eenige Schapen gegeven, doch wonen ver van ons af.

Hebben de Hollandsche Planters kennis aan het Euangelie?

Sommigen, maar velen, die ook gedoopt zijn, leven als de Heidenen. Zij waren meest ver van de Plaatsen, waar de Kerken zijn. Sommigen hebben weken noodig, om daar henen te komen.

Toen ge eerst in dat Land kwaamt, hoe hebt ge het toen aangevat? Mijnheer! wat deed ge eerst?

De Regering aan de KAAP ondersteunde mij, en had aan de Boeren geschreven, dat dezelve mij brengen moesten, waar ik wilde henen gaan. Zoo reisde ik tot aan de laatste Boeren plaats, op de grenzen van het Land der Boschjesmannen. Daar kwamen

er omtrent dertig bij mij. Vervolgens lokte ik hen eerst, door Tabak, waarop zij zeer gezet zijn. Verder verhaalde ik hun veel van hetgeen wij wisten en konden, en van de voorregten, welke wij genoten; gelijk ook, dat wij dat alles van God hadden, om hunne weetgierigheid op te wekken. Hier op wilde ik hun verder Systematisch wat voor prediken, maar ik vond, daarmede voortgaande, dat zulks niet afdeed. Zij wilden van ons wegtrekken. Ik bad, dat God hen onderwijzen wilde. Ik zeide hun, hoe gelukkig IK was, dat ik de Liefde van Christus, van wien ik hun verhaald en gepredikt had, in mijn hart gevoelde, en dat geen mensch zoo gelukkig kan zijn, dan die dat kent. Toen begonnen zij mij te vragen: wat zij dan doen moesten? Ik zeide: Gaat naar Christus! — Maar hoe? Wij zijn onwetend? — Hij zal u leeren. Zoo trachtte ik hun bidden te leeren, en vervolgens zag ik, dat God dat woord zegende; want zij begonnen mij te verstaan.

Zijt gij begonnen, Mijnheer! met hen van Zonden te overtuigen?

Ik beproefde dat; maar zij zeiden, dat zij gedaan hadden, wat zij konden. Ik zeide: Gaat naar Christus! Vraagt Hem, of gij Zondaars zijt of niet! De Geest, van
wien

wien ik u gesproken heb, zal het u leeren, wanneer gij om denzelven bidden wilt. Gaat tot den Geest, en vraagt of hetgeen ik predik de waarheid is? Ik zag, dat ik hen niet te vroeg naar Christus en zijnen Geest konde wijzen. Ik zeide hun, dat Christus zelfs hen leeren moest. Eerst maakte zij tegenwerpingen; maar, toen zij de kracht van Christus begonnen te gevoelen, zeiden zij: Mijnheer! één woord doet ons NU meer goed dan tienduizend te voren. Wanneer ik van Beschaving sprak, en om niet als de Beesten te leven, zeiden zij: Ja dat gevoelen wij in ons hart.

Heer Kicherer! Toen de Geest van God eerst begon uwen arbeid met eenigen zegen te bekroonen, wat gevoeldet gij toen in U zelve?

Dat kan ik niet uitdrukken. Dat was te groot. Mij zelve met lijf en ziel aan den Heer over te geven, om Hem te dienen, dat alleen was mijne begeerte, al ware het slechts om mij éenen zondaar te schenken, maar indien het meerderen mogten zijn, dat Hij mij dan kracht zoude geven om getrouw en niet nalatig te zijn. Ondertusschen, dit is des Heeren werk. IK moet arbeiden, en GOD moet den zegen geven. Toen ik zag, dat Hij mij velen schonk, die in het veld

nedervielen en uitriepen: wat moet ik doen? Toen ik zag, dat er kracht kwam, en zij om barmhartigheid riepen. O dat was een zeer gewigtige tijd! Vooral, wanneer ik daarbij mij zelven, als een gering werktuig, in mijne nietigheid gevoelde. God toonde mij, dat zijne Genade alles vermag. Soms tijds wilde ik bijzonder sterk spreken, denkende dat IK hen bekeeren zoude, maar de harten bleven als steen. Ik moest zien, dat menschen, op zichzelven, geen menschen bekeeren kunnen; en somtijds wanneer ik mij zelven zwak en onbekwaam gevoelde, werd het woord gezegd.

Welke waren eenige van de zichtbare uitwerkselen op hun leven en wandel? Welk eene Verandering kwam er bij hen?

Zoude dat niet groot zijn bij hetgeen zij te voren waren?

Noem eens eenige dingen op, Mijnheer!

Zoo veel ik kan uitbrengen — Te voren waren zij naakt, NU gekleed, bijna gelijk die daar voor U zitten. — Te voren vuil, morsig, NU gewasschen; — Zij wisten niet, wat een Boek was, NU zijn er velen, die in den Bijbel kunnen lezen; — Zij woonden in Hutten of Holen, NU in Huizen; — Zij aten als Beesten, NU als menschen en Christenen; — Zij waren altijd in twist, NU
we-

weten zij wat Liefde en Vrede is; — Ik zoude veel meer kunnen zeggen. Gij weet, wanneer de kracht van Christus in de Zielen komt, welk eene verandering dat maakt! Te voren wilden zij niet werken, nu werken zij reeds twee uren op eenen dag, en daar voor moeten wij zeer dankbaar wezen. Ik hoope evenwel, dat zij aanstaande Jaar drie uren zullen werken, en vervolgens vier uren.

Wonen zij uwe onderwijzingen gezettelijk bij?

Ja, Mijnheer! Elken morgen met Gezang en Gebed, en dan gaan de Kinderen naar School. Alle dagen hebben wij eene oefening, tweemaal des weeks eene Catechisatie en op den Rustdag houde ik driemaal Predikatie. Er komen velen, schoon ik zeggen moet, dat sommigen niet veel lust betoonen, maar wij houden hen daarbij. Velen zijn onder sterke overtuiging en gekomen van hunnen verloren staat. Ik kan niet zeggen, dat deze allen nu ware Christenen zijn. Evenwel velen gelooven in Jesus Christus, en spreken niet slechts veel, maar zijn veranderd in hun gedrag en wandel.

Toen de Heer eerst uwen arbeid begon te zegenen, werd er toen een aantal onder den invloed van den Geest gebragt? of slechts één of twee?

Neen,

Neen, Mijnheer! Ik kan zeggen een aantal. Het begon bij een Oud Man, doch kort daarop bij verscheidenen.

Welke waren eenigen der Hoofdpunten, die hunne harten tot rust bragten, toen zij onder den invloed van het Euangelie kwamen?

Dat versta ik niet regt.

Mijnheer! van welke Waarheden maaktet gij gebruik, toen zij in vergelegenheid kwamen?

Wel! van dien Tekst: CHRISTUS JESUS IS IN DE WERELD GEKOMEN OM ZONDAARS ZALIG TE MAKEN. De eerste was die Oude Man, die omtrent drie Jaren geleden een eenvoudig Briefje schreef aan het Zending-Genootschap. Hij woonde dicht bij de Boeren, en hoorde van een Hottentot wat ik predikte. De Boeren zeiden hem, dat hij niet tot ons gaan moest, maar in weinig dagen kwam hij echter, en was niet lang bij ons, of hij begon tot God te roepen. Men zeide mij, dat hij in het veld ging. Ik zeide: laat hem gaan, ik ben er verblijd over; ik hope, dat hij haast terug zal komen, en mij zeggen, wat hem scheelt. Hij kwam, en ik vroeg hem, waarom hij tot God riep? — Wel, Mijnheer! zeide hij: zoude ik niet roepen! Welk een schuldig Zondaar ben ik in de oogen van God! Ik heb zoo vele Jaren in Overspel geleefd met

met vier Vrouwen! Ik zeide Hem — hij moest tot Jesus gaan, die was in de wereld gekomen om Zondaars zalig te maken. Zulk een sterk voorbeeld, als aan dien man, heb ik nog niet gezien. Hij kwam dikwijls tot mij, en bad bestendig, dat Christus hem van zijne zonden wilde reinigen. Ik moet zeggen — hij sprak van dingen (*) welke hij niet van mij, noch van iemand buiten GOD leerde die zijne aandacht bepaalde. Hij leefde na dien tijd, nog vijf Maanden. Op zijn Krankbed zuchte hij nog zeer, om de vergeving zijner zonden, maar stierf in het vertrouwen, dat de Heer Jesus hem in liefde had aangezien, en dat Hij mij in den Hemel verwachten zoude. Zijn Zoon, die van eene andere Plaats kwam, om zijnen stervendeu Vader te zien, is mede bekeerd geworden, en nu een nuttig wertuig, Schoolmeester in onze nieuw aangelegde Plaats.

Vervolgens stelde de Heer Nicol door den Eerw: Kicherer, aan de Hottentotten eenige vragen voor, welke zij mede door hem beantwoorden. Aan

(*) Dit zal zeker zien op bijzonderheden van zijn gedrag hetwelk nu het Geweten, onder de verlichting van Gods Geest, hem erinnerte.

Aan *Martha*. Hebt gij hope de eenwige gelukzaligheid te zullen beërven?

Ja, wel zeker! Christus is mijn eenig Fundament.

Welke was uwe gemoedstaat, toen de Waarheid eenige kracht op U verkreeg?

Toen ik het Euangelie eerst hoorde, had ik er geen zin in. Ik dacht — Neen! Neen! Nooit! Wat heb ik met dien Man te doen? Hij is een Christen; ik een Hottentot; maar hij kwam weder tot mij, en vervolgens, hoorde ik iets van eenen anderen Zendeling JAN KOK. Voorts zeide de Heer KICHERER tot mij, dat ik zynen raad beproeven moest — Ga bid tot Christus! Vraag Hem, of het geen ik U zeg geen waarheid is? Vervolgens ben ik in het Veld nedergefallen, en heb geroepen — O God! Wat uwe knecht zegt, geloof ik niet. O zeg mij, of het Uwe waarheid is! (*)

Aan *Maria* gevraagd — Hebt gij nu vermaak in het afgezonderd Gebed, en in het lezen van het Woord van God?

*O Ja, Mynheer! Ik heb het nimmer zoo goed, dan wanneer ik alles aan GOD kan zeggen, wat ik nooit aan Menschen zoude kunnen doen. Voor GOD kan ik mijn geheele hart uitstorten, maar niet zoo goed in EN-
GE-*

(*) Dit ziet kennelijk op de gedane voorstelling van Ongeloof en Onwil tegen de reeds gevatte achting voor den Heer *Kicherer*.

GELAND, als in AFRIKA. Het is hier te beengd. In AFRIKA ga ik op het Veld. Hier en in HOLLAND kan ik zoo geene plaats vinden om met en bij God te zijn. Ik houde er niet van, dat menschen zullen hooren wat ik tot GOD alleen zeggen zoude.

Mag ik wel vragen, hoe zij haar hart geneigd vindt tot het Volk van God, en hoe tot hare onbekeerde Landslieden?

Zij antwoordde — dat zij het Volk van God zeer lief heeft, — dat zij alle Menschen lief heeft, maar inzonderheid het Volk van God, omdat wij éenen Verlosser, en éen Hoofd hebben, — ook door hetzelfde Bloed verlost zijn. Zij heeft groote vereeniging met het Volk van God. Zij bemint ook hare nog onbekeerde Landgenooten. maar niet in die mate als het Volk des Heeren.

Nu wilde ik juist vragen, Heer Kicherer hoe zij hunne belangstelling uitdrukken omtrent hunne Medezondaars? en welke Midde-len zij gebruiken, om hunne Bloedverwanten en anderen tot de kennis van Christus te brengen?

Dit aan Jan gevraagd zijnde, antwoordde hij.

Hij zegt: Dat hij hun verhalen zal, dat hij hier dezelfde voorstellingen gehoord heeft, welke ik in AFRIKA predik, en dat hij ook van het Volk van God hier vernam, dat ik even eens spreek als zij. Hij zal hun zeggen, hoe gelukkig het is, dat wij Christus hebben,

ben, hoe zij tot Hem moeten gaan, om zalig te worden.

Vraag eens, Mijnheer! hoe zij in het beproevend Stervensuur denken te zullen kunnen bestaan?

Hij zegt: *Mijnheer!* dat dit ongelyk is. Soms verlangt hij te sterven. De Dood kan hem niets doen, dan hem tot het eeuwig Leven brengen. Maar, soms, wanneer hij op zich zelve ziet, en welk een groot Zondaar hij is, dan is hij niet zoo getroost, als hij aan den Dood denkt; maar hij denkt: *ben ik DAN in Christus?* gevoel ik DAN met overtuiging dat hij zalig maakt, dan zal het in den Dood goed met mij gaan. Verstaat gij, *Mijnheer!* Wanneer hij nabij Christus is, dan verlangt hij naarden dood.

Hierop begon *Martha* weder te spreken.

Het viel den Heer *Kicherer* te moeilijk alles wel over te brengen. Zij sprak de nog onbekeerden onder de Engelschen aan, zeggende:

O! dat zij den raad van *Hottentotten* wilden aannemen, van zulke arme *Hottentotten!* Christus wil ook hen aannemen, wanneer zij als arme Zondaars komen; Hij zal hun ook leeren, wanneer zij Hem daarom vragen, en niet tot morgen wachten. Geenen komen tot Christus of Hij maakt hen zalig, wanneer zij in waarheid zalig willen gemaakt worden. Hij zegt nooit: ik wil hen niet zalig maken.

Dit was het voornaamste van het geen zij zeide; doch min duidelijk.

Maria ging op denzelfden toon voort.

Hoe jammer zoude het wezen, dat, daar Christus zijn Bloed gestort heeft, evenwel Zondaars niet tot hem wilden komen! Het dierbaar Euangelie zal in den laatsten dag tegen hen getuigen — datzelfde Euangelie, datzelfde woord hetwelk alles bevat, wat Zondaars noodig hebben. Zij hoopte, dat de menschen hier, die Kinderen hebben, dezelve aan de voeten van Christus mogten brengen. Zij gevoelde, wat het was eene Moeder te zijn. Kinderen zijn een geschenk van God. — Zij hoopte, dat wij niet allen voor ons zelve, maar ook voor onze Kinderen tot Christus zouden gaan, opdat dezelve met ons mogen behouden worden. Wat zoude h't wezen, wanneer wij naar den Hemel zouden gaan, en de Kinderen naar de Hel! Er zijn menschen, die zeggen: ik weet niet, of Christus voor MIJ gestorven is? WIJ hebben niets daarmede te doen (*) WIJ moeten tot
Chri-

(*) Inderdaad, het is zulk een getrouw en alleraan-nemingswaardig Woord, dat *Jesus Christus* in de *Wê-reld* gekomen is om Zondaars zalig te maken, en er geene grond van bedenking voor iemand overblijft, of hij voor zich ook hiervan mag gebruik maken; maar eene wettige oorzaak van zijne veroordeeling, als hij niet wil. En in dezen zin moet die uitdrukking gevat worden.

Christus gaan: en Wij zullen bevinden, dat Hij wil zalig maken.

Hierna zeide de Eerwaarde Nicol: De laatste Vraag, Mijnheer! welke ik nog verzoek te mogen doen, is deze: Wat zijn de voornaamste dingen betrekkelijk den Hemel, welke denzelven voor hen begeerlijk maken?

Dit wordt aan *Martha* voorgesteld. Zij antwoordt:

De Hemel zal voor haar begeerlijk zijn, omdat zij geene zonden aldaar meer hebben zal, maar dat zij alle zullen verdwenen zijn. Zij bemint de Zonden niet. Ten andere, omdat zij nabij haren Verlosser zal wezen, en Hem dan volmaakt verheerlijken. Zij gelooft ook, dat zij met hare lieve Kinderen in den Hemel zal wezen, omdat de Heer haar zoo veel voor dezelve te bidden geeft; en, wanneer Hij het Gebed tot iets schenkt, vertrouwt zij, dat Hij het ook geven zal. Zij bidt daarom, uit kracht van Jesus Bloeden Gerechtigheid. Hij heeft gezegd, dat Hij niet alleen haar God wil zijn, maar de God ook van haar Zaad.

De Eerwaardige Nicol eindigde met te zeggen: Heer *Kicherer!* Wij zijn U wel zeer verplicht en ook dezen goeden menschen. Laat ons besluiten, met dankende nog eenen zegen te vragen.

Dan *Maria* begon nog weder te spreken, als vragende: *Waarom de Heer toch Hottentotten uit hun Land HIER gebragt had? Zekerlijk*

lijk om aan ons bewijzen te geven, dat hij Zondaars — de verachtelijkste Zondaars, — zalig maakt, en opdat elk zien zoude, dat hij tot Christus moet gaan, — dat de Wereld bij ons sterven niet helpen kan, — dat wij dan Christus moeten hebben. — Verder, dat zij voor dit Volk niet slechts voor zichzelf zoude bidden maar ook, met het Zendeling-Genootschap, voor de arme Hottentotten; terwijl er nog zoo velen zijn, die den Heer Jesus Christus niet kennen, en wij toch zien, dat de Heer die gebeden hoort.

Zij sprak al voort, zoodat de Eerw. Kicherer haar vriendelijk moest tegen houden, omdat de tijd verloopē was. Eindelijk zeide zij, tot besluit: *Dit is het laatste, het geen ik nog zeggen zal: Ik hope en vertrouw, dat wij elkander in den Hemel zullen weder ontmoeten, gelijk wij hier te zamen geweest zijn. Het was hier in deze Vergadering wel goed te zijn. Hier gebruikt men middelen. om de arme Hottentotten te bekeeren, en de Heer zegent ook, wat eene arme Hottentot zegt!*

Op verzoek van den Heer Nicol, zongen zij nog den 130 Psalm.

DERDE ONDERVRAGING.

Behalve bij de twee voorgaande Ondervragingen, zijn nog bij andere gelegenheden, aan de Hottentotten, door Ds. Kicherer medegebragt, staande hun verblijf in Engeland, eenige andere vragen voorgesteld, en hunne Antwoorden opgeteekend, waarvan wij nog het volgend uittreksel mededeelen, zijnde telkens aan den Eerw: Kicherer gevraagd, en de Antwoorden weder door hem overgebragt.

Vraag. Mijnheer! daar deze het Christelijk Geloof belijden, vraag ik: welke Vruchten dat Geloof heeft voortgebragt?

Martha zegt: Te voren was zij in den dood, NU in het leven: te voren kende zij geen geluk. Neen! Neen! zij had een zeer naar leven! te voren was zij blind, NU ziet zij en kan in alles op Christus vertrouwen. Zij zegt: Mynheer! het konde wezen, dat zij NU misschien een weinig beter is, maar zij weet het niet. Zij moet nimmer zeggen, dat zij beter wordt. Zij is in hare eigene oogen erger dan te voren. Zij heeft al eens gedacht, dat zij beter dan anderen was, maar NU zegt zij, met Paulus dat zij de, voornaamste der Zondaren is. De Heer toont haar, door den Geest, meer en meer van de Zonde in haar hart; zoodat zij niet
kan

kan zeggen; zoodat zij zich beter, maar wel van dag tot dag, dat zij zich erger bevindt. (*)

Uit eene Kerk komende aan het huis van eenen Vriend, werd aan *Maria* gevraagd: wat zij de voorkeur zoude geven, LONDON of AFRIKA? — haar Antwoord was: *In AFRIKA hebben wij geene schoone Huizen, maar ruime Plaats om te bidden. Bedankt wordende voor hun Gezelschap, zeide zij: Gij moet MIJ niet, maar ik moet U danken, en wanneer wij eenig nut trekken uit bij elkander te zijn, moeten wij den Heer Jesus danken.*

In de *Surrij Kapel* was de eerste Vraag hun door den Heer *Hill* voorgesteld: „Welk eene „hoeveelheid van Goede Werken is genoeg, „om den Hemel te verdienen?”

Zij antwoordden: *Van nature kunnen wij geene Goede werken doen. Wanneer wij dezelfde door den Geest verrigten, zoo denken wij niet dat wij den Hemel daardoor verdienen.*

Zij zeiden: zij VERDIENEN niets, dan tot de plaats des verderfs te gaan; maar, door de verdiensten van *Christus*, hadden zij een uitzigt op den Hemel.

Hun

(*) Toenemende kennis aan onzen zonden bijzonder aan de bedorvenheid van ons hart, is de eigennwaardige vrucht van toenemen in het Geloof.

Hun werd verder gevraagd: „Welk is het onderscheid tusschen een waar en een valschen Christen?”

Zij antwoordden: *Mijnheer! het verschil bestaat niet alleen in het geen wij weten van Christus, maar het onderscheid ligt in de kracht van Christus op de Ziel. De één kent Christus uit een Boek, de ander uit de kracht van den Geest op het hart. Zij, die Christus alleen uit een Boek kennen, zijn zeer hoogmoedig en weten, bij dat alles, niets van zichzelf, maar zij, die Christus door den Geest kennen, zijn nederig en ootmoedig. Niemand dan de genen, die weten, dat zij arme Zondaars zijn, en alzoo hun heil in Christus zoeken, langs welk eenen weg zij willen.*

Op eene andere plaats vroeg de Leeraar aan Jan. Wat hij verstond door wedergebooren te zijn?

Hij zeide: *Mijnheer! de genade van God. Ik kan mij niet goed uitdrukken. Het oude leven gaat in den dood, en Christus geeft een nieuw leven. Hij voegde daarbij: dat de Geest van Christus hem onderwees, en lust gaf, om niet meer voor de zonde te leven, maar Christus vastelijk aan te kleven; — dat zijn geheele leven te voren zonde was, maar dat hij nu een afkeer daarvan had, en dat de Geest van Christus hem begeerten schonk, om zich aan de voeten van Christus te houden; dat dit alleen hem*

hem gelukkig maakte; dat hij wenschte, meer in de gemeenschap met Christus te verkeeren, maar dat hij iets in zich vond, hetwelk dat belemmerde,

Martha nog gevraagd wordende, nopens hare Bekeering, drukte haar dankbaar gevoel over de Goddelijke Goedheid uit, en voegde er bij:

dat zij nabij de Boeren gewoond had, die Christenen genoemd worden, doch dat deze geheel niet voor hare ziel gezorgd, en haar nimmer gezegd hadden, dat er een God was, noch dat zij eene Zondares, en dat er een weg van behoudenis was; maar dat er Vreemdelingen uit dit verre Land waren overgekomen, wier hart God geneigd had, om tot hen te komen. Deze goedertierenheid van God deed haar verbaasd staan, en zij wenschte meer en meer dankbaar te worden. Hoe groot is het — voegde zij daarbij — dat de Heer Jesus, wanneer hij haar hart veranderde, haar niet alleen liet, dat Hij zijne hand aan haar houdt, om haar te geleiden, en dicht aan zijne voeten te houden. Zij zegt, dat zij haar hart zoo zondig gevoelt, dat zij zich niet beter acht, dan de grootste Zondaar op Aarde, maar, dat de kracht van God haar hart weder vasthoudt, zoodat het zondige niet uitwerkt.

Men vroeg haar nog: Zoudt gij liever hier blijven zonder Jesus, en alle genietingen der

Wereld hebben? of naar huis gaan, naar uw eigen Land, en Jesus Christus genieten, en zijne Liefde?

Het Antwoord was: *O Mijnheer! Mijnheer! Wat zoude de Wereld haar kunnen helpen? Wat zoude de schatten der Wereld doen kunnen? Zij had niets met de Wereld te doen. Jesus is haar schat, en Hij is genoegzaam voor alles! Alles, wat wij zien in de Wereld, is slechts voor den TIJD, maar Jesus is een schat VOOR DE EEUWIGHEID! Ik wil er niet aan denken, laat ze varen!* hare ziel was op Christus gegrond; zij wenschte gelukkig te zijn in de Eeuwigheid.

Aan *Maria* werd gevraagd: Wat Christus van zijn Volk eischt, in den weg van Pligt!

Hierop antwoordde zij levendig en uitvoerig. Het volgende wordt daarvan opgegeven, onder anderen:

Christus vordert van zijn Volk, dat zij veel tot hem komen. — dat zij om zijnen Geest bidden. Dat zij de middelen moeten gebruiken en dat Hij den Geest schenkt, opdat zij meer en meervoor Hem leven zouden. Voorts dat wij eigenlijk NIETS vermogten, doch werken moeten wij, als of wij ALLES doen konden, dat Christus door zijn eigen werk moest verheerlijkt worden. Zij zeide: Wanneer wij de liefde van Christus gevoelen, dan zien wij met mededogen op onze arme medeschep: elenieder, die Hem niet kennen. In 't algemeen,

meen, dacht zij, gevoelen wij de Liefde van Jesus niet genoeg in onze eigene zielen, daardoor gevoelen wij geene deelneming genoeg voor anderen. Zorgelooze Zondaars waarschuwende, zeide zij: *Velen zeggen IK KAN NIET, maar inderdaad, het is ons IK WIL NIET, dat dus spreekt. O! morgen kan het Nacht zijn, nu is het Dag, en welk een ontzaggelijke zaak is het, onder zulk een Euangetie verlooren te gaan! Nog: de Heer is gezè aannemer des Persoons. Hij neemt ook Hottentotten aan, om aan ons te toonen, dat Hij Zondaars aanneemt. Wij kunnen niet slechts tot hem komen: Hij wil ons zalig maken enz.*

Vervolgens zich van den Heer *Kicherer* afwendende, keerde zij zich tot het Volk, breidde hare armen uit, en spraak nog eene poos met veel gevoel en ernst, als of hetzelfde hare woorden verstaan konde.

Wij zullen er nog maar eenige sterke en hartelijke woorden bijvoegen, waarin zij hare dankbaarheid uitdrukten voor de Zendelings Werkzaamheden, welke God aan haar gezegend had, en hare ernstige begeerte, dat de Christenen, meer en meer, in dergelijke pogingen zouden overvloedig worden.

Martha zeide: Zij konden niet dankbaar genoeg zijn aan het Zendeling-Genootschap voor alles wat hetzelfde gedaan had, maar ter zelfder tijd moest zij zeggen — O dat wij toch voortgaan! dat wij toch bidden mog-

ten, dat de Heer voortga, om meer en meer onder de Heidenen te werken.

Maria zeide, onder anderen: *Mijnheer! Hoe jammer en zondig is het van de Christenen, dat zij zoo vele jaren het Hemelsch Brood gehad, en het voor zichzelve gehouden hebben, zonder een kruimpje aan de arme Heidenen te geven! Er zijn zoo vele milliaenen Heidenen; Ook is hier zoo veel Brood; en, wij mogten er staat op maken, dat wij door ons mededeelen niets minder zouden hebben. De Heer Jesus zou het zegenen, zoodat wij zoo veel meer genoten. Hij is de altijd volle fontein, duizenden na duizende konde Hij helpen, en Hij is altijd dezelfde, gisteren en heden, en tot in Eeuwigheid. Zij wilde elk mensch in het bijzonder danken, die iets tot het Zendelingswerk toebragt, of er voor bad. Zij zeide, dat, daar de Heer Jesus voor ons wel de Doornenkroon had willen dragen, om onzer Zonden wille, dit eene aansporing wezen moest, om meer en meer, in het stof, aan zijne voeten te werken, om Hem de Kroon der Heerlykheid op het hoofd te zetten. Zij dankte mede de Engelsche Natie, welke Zndelingen tot hen gezonden had, maar bid toch dat men mogt voortgaan en niets verzuimen, omdat de Heer de deur opent, en nog zoo vele duizenden den Heer Jesus niet kennen. Wij moesten voor hen bidden, en alles doen wat wij kunnen, om het Ge-*
noot-

nootschap te helpen, en wij zouden zien; dat de Heer het zal zegenen! Zij ging nu naar een ver Land, en onderstelde, dat zij in deze wereld dit Volk niet meer zien zoude. —

Dus VOLK VAN GOD! zeide zij: VAAR WEL! IK HOPE U VOOR DEN TROON VAN GOD WEDER TE ONTMOETEN. O BID VOOR DE ARME HEIDENEN.

A 2421365

